

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NATIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEÀ
REDACTIA SI ADMINISTRATIA
Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.

Vom lovi de-opotrivă în Jidau parazitar și în Români necinstit și înșăriat.”

Apărare sub conducerea unei Comisii.

ABONAMENTUL PE UN AN:

Pentru plugari și muncitori — Lei 160

Pentru intelectuali — Lei 200

Pentru Instit. și fabrici — Lei 500

Manifestații politice.

Precum se vede și aceasta este un fel de boală, dar o boală a cărei vindecare, pe semne, va costa foarte mult statul nostru. Ici întruniri, colo manifestații, dincolo demonstrații, aşa că am ajuns de râsul lumii. Nu mai facem altceva decât ne sfătuim, ne întrunim, manifestăm și iară ne agităm în fiecare zi. Din toate acestea nici un folos, din contră nu ne dăm seama că pagubă are statul, are țara și neamul și fiecare individ pe jurma atâtore "adunături" în adunări fără nici un rost.

Stim că trenul este scump, reduceri la călători nîmic, și astfel și cea mai mică întrunire cu — săzicem — o mie de oameni veniți din depărtări, costă sute de mii de lei, numai spese cu trenul sau autobuzele, apoi timpul pierdut și bolile caștigate în decursul călătoriilor.

La urma urmări ceeace se spune la întruniri se tipărește și se citește în întreaga țară. Si apoi de cele mai multe ori ar fi cu mult mai bine să nici nu audă nimenie înjurăturile și cuvintele de ocară cu care se omenesc politicienii, conducătorii partidelor politice la întrunirile publice.

Ce rost are să ne lăudăm că leul este aur, că străinătatea se încină înaintea noastră și nu ne mai slăbește cu dragostea, că incasările dărilor merg strună, că visteria statului este plină, etc., când știut este că pungile noastre sunt goale, că o bună parte din populația țării rabdă foame, că prăvăliile falimentează cu grămadă și că în fabricile noastre unde odată se lucra pe întrecute azi este liniste mortală.

Ivor de venit prin muncă cinstită, ocaziune de a-și putea căsătiga pânea de toate zilele și nescăi banișori albi pentru zile negre; lată ce li lipsește și ce este atâtă sărmanul nostru popor dela conducătorii lui.

Munca și răsplata ei cinstită sunt mijloacele, cari pot duce la mulțumirea generală, la bine și fericire.

Dl prim-ministru Iuliu Maniu a tănit un discurs foarte frumos la întrunirea de Duminecă din București, din care discurs partea acea a plăcut și place mai mult unde a spus că: "...am întronat o epocă de morală superioară. Astăzi, în toată lumea se știe — și au constatat-o oameni de autoritate și din străinătate — că în țara românească a pierit pe veci sistemul bacșisului și al intervențiilor. Astăzi, în cele mai importante afaceri financiare și economice, cari sunt chemate să orânduască viața economică a statului și poporului nostru, în legă-

turile sale cu finanța și cu industria străină, se știe că la noi n'au ce căuta samsarii, că la noi ușile nu se deschid pentru intermediaitori și că în buzunarele oamenilor din viața socială sau politică, nu se scurge smântana afacerilor, care în mod fatal trebuesc rezolvate. Astăzi, în viața internă a statului nostru, mita s'a desființat, și dacă, totuș, se mai găsește căte un nenorocit, el este urmărit cu fierul roșu și nu se va mai găsi în țara aceasta un singur om, care să poată afirma, că s'a prezentat, fie în scris, fie verbal, înaintea unui membru al guvernului, sau altciva în drept cu plângerea că a fost sperțuit, fără ca să fie pedepsit acela, care s'ar găsi vinovat de acest lucru.

Astăzi, controlul banului public este o sfântă datorie, pentru guvern, și val de acela, care este sau va fi prins cu banii voștri, cu banii ieșii din sudoarea și din sângele vostru.

Dar, nu numai că noi am introdus pentru astăzi și pentru vremea căt vom fi la guvern, acest sistem de curătenie în viața publică, dar legile pregătite de d. Mihai Popovici vor face imposibil și pe viitor ca acest nou curs al gestiunii banului public și al averii obștești să fie răsturnat și să se introducă moravurile cari nu mai trebuie sub nici o formă reinviate în viața publică a națiunii noastre.

Lată o măsură care satisfacă o dorință multimeiei de care poate fi mandru actualul guvern — dacă numai se va executa în tocmai — dar oare pentru aducerea ei la cunoștința marelui public trebuie adunate mii și mii de oameni la București?

Măsurile severe și drepte precum și îndreptarea în spre bine trebuie să se resimtă până în ultimul cătun și de ultimul locuitor al țării, fără a fi nevoie de manifestații politice, prea costisitoare, prea obosităre și prea potrivite pentru a ne face de râs.

— o —

Bolile Rușinoase.

(Din broșura „Desfrâul Jidauilor” de Dr. N. C. Paulescu).

Jidau e în vechi nemulțumit. El căută să stingă întreaga progenitură a victimelor lui.

El le trasmite, prin el însuși, niște boli grave, zise venerice, care le face să devie sterpe, — și care se termină foarte adesea prin moarte.

Una din aceste boli (bleitoragia sau gonocosa), se localizează la început pe organele genitale, și

lefftin și rău — cartelul.

de Prof. N. Popa

Jidau, având în legea sa de neam ales drept întabulat pentru toate bunurile pământului, de sine înțeles, că el nu mai întrebă, cum și în ce fel? Toate mijloace-i sunt libere. Aduce marfă proastă și înșălă lumea, lăudând-o că-i bună. *Lefftin și rău*, aceasta e zicala după care se conduce el atunci, când în comună sunt și comercianți creștini. *Scump și rău* este călăuză lui atunci, când singur e stăpân pe piață. Cu „lefftin și Rău” concurează pe ceilalți comercianți. Dacă trebue, face și abatere dela această regulă. Dar atunci concurența trece în concurență immorală. În cazul acesta vine și marfă bună, marfă ca în celealte prăvălii, și ieftin, mai ieftin chiar ca costul mărfurilor. Acest joc, Jidauilor le este posibil, având în vedere puterea lor bănească, precum și simțul de unire ce-l au totdeauna, când e vorbă de a distrugă o prăvălie și o existență creștină. Îndată ce a rămas singur stăpân pe piață, se întoarce la cea mai ideală a sa călăuză la: *Scump și Rău*, pentru că aceasta este cea mai bănoasă. În localitate mai mare fiind Jidaui mai mulți, ei nu se concurează, ci fac legătură cartel între dânsii: atunci cu toții vând *scump și rău*. În felul acesta, ei sunt adevărate lipitori ale satului, putând să trăiască mulți de pe pielea și sângele acelor puțini creștini din comună.

Cartelul general față de țăran, când aceasta își vinde produsele sale, în târgul de vite, sau de bucate.

Când îl vine vremea, de pildă: după secere, Jidauii au prețurile stabilite dinainte. Aceste prețuri se hotărăsc în sinagogi. Si nimeni dintre cumpărătorii Jidaui nu va plăti o iota, mai mult, decum au hotărât ei pentru 100 de Kg. de grâu. *Lovitura o dau în plin celor ce asudd și muncesc*. Si tot în plin o dau și primăvara, când

toți cumpără și numai ei au de vândut cereale.

Un alt mijloc de a pune mâna pe avere și bunurile altuia, pe muncă, și pe sudoarea lui, îl are Jidau prin cărciume.

Dă-i țăranului rachiu mult și tare, căt de tare, dacă se poate vitriol chiar, puterea lui de rezistență scade, averea și terenul de sub picioare-i alunecă, și cu prețul distrugerii unei familii, averea lui trece la Jidau. Si cum știe Jidau să atragă pe oameni la sine! Cine n'a văzut și cine nu o știe? La crășma României nu merg așa. Acela nu știe să-i ademenească așa. Dacă bea omul un păhar mai mult, și se întâmplă să-i zică (crășmarului) vre-o vorbă mai grea, acela n'o înghită. Ba-i mai trimite și afară, că doar a beut destul și c'a fi val de capul femeii și al copiilor lui. Nu așa-i Jidau. Aceluia poți să-i zici ce vrei, din zămbet și voie bună nu-și iese. Înbață-te să cazi înbrânci, să cazi pe trepte. Pe Jidau nu-l doare de cinstea și sănătatea casei tale. *Pe ruina caselor și familiilor creștine se ridică atotputerniclia jidănească*, așa după cum pe ruinile bisericilor creștine se ridică trufia sinagogilor. — Jidau râde.

Crășma Jidauului aduce pe creștin la sapă de lemn, la săracie, fiind lipsit, cauți împrumut. Împrumutul de unde? Dela cel care are, dela cel, care jupoate, căci doar îl este meseria să jupoate lumea „toate bunurile lumești”. Dela Jidau, deci vei căpăta bani pe ujură, bani pe camătă. Cum se face, cum se dă, 50 la sută, sută la sută, pe bucatele, pe fânul sau poamele vândute înainte încă pe când erau în floare, asta n'o mai descriu. O știe lumea dela sate, poate mai bine ca mine. Una-i sigur, că pe jumătate preț, întrând cealaltă jumătate, vrând, ne-vrând, în punca și hambarele Jidauului. Așa înțelege el să-si adune bunurile lumești, și așa ne pregătește jugul jidovesc, punând stăpânire pe toate popoarele din lume.

suprimându-le funcțiile, face că bărbații și mai ales femeile să rămână sterpe. În urmă, ea se întinde la *bășica udului* (cistită gonococică), la *rinichi* (nefrită gonococică), și de multe ori, la ochi (conjunctivită gonococică), unde provoacă *orbirea* incurabilă. Adesea microbul pătrunde în sânge și produce inflamații la *inchieturi* (reumatism gonococic), în *vine* (flebite gonococice), sau chiar o *boală de cord* (endocardita gonococică), ce e repede mortală.

O altă boală și mai teribilă

(sifilisul sau sfrânta) atacă toate organele: *ficatul* (cirosa sifilitică cu dropică), *rinichii* (nefrite sifilitice), *plămâni*, *cordul*, *arterele* (angina de piept, anevrisme sifilitice), *plămâni*, *cordul*, *arterele* (angina de piept, anevrisme sifilitice), și mai ales *măduva spinărei* și *creerul*, dând loc la *tabes*, la *hemiplegii* și la *paralisia generală*, ce sfârșește în spital sau în balamuc.

Sifiliticii sunt lipsiți de descendență.

Intrădevară, o femeie, care a căpătat această boală, leapădă

După congresul liberal

De vorbă cu badea Gheorghe.

Era într-o zi de Vineri. Cerul era moharât și nouările își picurau cadențat astropii. Pretutindeni lumea era grăbită. Numai în plătă cățiva țărani stăteau nespaștori lângă trăsuri și își roteau față jur privirile... și privesc mai de aproape. Când colo ce să vezi, de cine dau? De badea Gheorghe! Un bătrân simpatic ce știe multe și știe da chiar interievurile. Stătea rezemat, veteranul, de obicei într-o cămașă și pufă din lulea a lene.

Ce-ar fi, — mă gândesc, — să-l iau și eu un interiev? Nostim de tot! Mă apropiu de el și intru în vorbă. Il invit la un pahar de vin și, fără nici o ezitare, mă urmăzează. Acum suntem la masă, alături, și vorbim de multe toate. Bătrânu e elovent și-mi face declaratiile cu dulumul. Între altele ajunge vorba și de congresul liberal, făcut, nu de mult, la Arad și atunci, între mine și dânsul, se îscă următorul dialog:

— Ai fost la adunarea liberalilor, badeo Gheorghe?

— Da, cum naiba să nu fiu, căci mie îmi place să merg la toate adunările unde se înjură domnilii unii pe alții...

— Să cum și-a plăcut?

— Prost de tot, domnule,

— Cum așa?

— Păi, să vezi cum. În primul rând mi-a stricat pofta un domn cu cuvântul său de deschidere. Se încurcase într-o vreme, sărmănat, său de tot. Voind să ne spună ceva de un grec numi venise în minte numele acestuia și atunci, de silă ca de vote bună, înghiță o găiușcă. Domnul de pe scenă îl spuneau din toate părțile numele cu pricina dar în zadar...

Nenorocirea se produse și fețele tuturor se înroșiră. Hel — mă râdeam eu, — așa-sădunilă asta. Chiar de au ei unii bani, de ștut nu prea știu ei multe... Șapoi a mai fost unul: Pillat din Moldova, care în judecată a fost mai aspru decât Pillat din Pont. Știi ce a zis asta, mă rog? A zis, că dacă D-zeu voește să piardă pe om și la întâi mintile și a mai zis, că D-zeu, voind să piardă pe naț. și, a incercat să le ia și lor mintile, dar nu a avut ce să le ia. Prea urât și domnilii să vorbească unii despre alții. Bună școală mai e și politica asta. Eu credeam, că voi auzi la congres, că sunt cauzele scăderii prețului cerealelor precum și

leacul contra acestui rău, când colo, în afară de vorbele aspre și dușmanioase, nu am auzit nimic. Unde am ajuns noi, dacă am vorbi, acasă în sat, cei ce suntem liberali despre cei ce sunt naț. și, cum au vorbit dinii foști miniștri la Arad? Ar trebui să avem atunci în fiecare sat un pluton de jandarmi și o judecătorie, care să facă pace între noi... Șapoi mai zic unii, că noi suntem prea nepregătiți pentru votul obștesc? Poate să fie și asta. Dar, mi se pare, că și la cel de sus e ceva nepregătit. Eu mi-am pierdut tot gustul de adunarea liberală mai ales atunci, când d. Duca a cerut să jurăm, că vom lupta pentru partid și că vom căștiiga partizanii. De ce să jurăm? Pentru că maine, după ce vor ajunge la guvern și — poate — nici ei nu vor face nimic, să nu le putem zice nimic pentru că ne-am legat cu jurământ, că vom fi liberali? Vedeți unde ne duc pe noi partidele? Eu spun drept: m'am scăbit de ele.

— Dar despre naț. și, ce părere ai, badeo Gheorghe?

— Ce să-ți mai spun! Frumos a fost din partea lor, că au adus în fața teatrului niște „voișnicii“, — în majoritate tigani din Șega, — căi atunci, când ieșise gen. Moșoul dela congres, strigau: jos Moșoul Adecă, vezi d-ta, pe marele viteaz dela Tisa îl blamezi în față ungurilor din Arad, pentru că așa cere politică... Apoi, spune d-ta, nu e asta o rușine?

Badea Gheorghe s'a înfuriat rău. E nervos și se plimbă de încă în colo.

— Încă o vorbă, badeo Gheorghe, și plec. Cu ce părere te-ai ales d-ta dela congresul liberal?

— Cu părerea, că politica e murdară și că... unii domni și vorbi mai bine în altă limbă decât în românește.

În ușă apăru un agent liberal, care se îndrepta spre noi numai decât, astfel, că badea Gheorghe nu-mi putu preciza de cine e vorba.

Imi luai hârtiile și plecal...

Rap.

In deosebi d-nii Ceferisti și d. preoți sunt rugați să-și achite abonamentele.

Să vedem în cari dintre ei este mai mult simț de datorință! ca să nu zicem și de omenie.

Adm. ziarului.

pruncul mort, la mai multe faceri. Apoi, ea dă naștere la stârpituri, ce succombă mai mult sau mai puțin repede. În sfârșit, după vreo 6 sau 7 sarcini infructuoase, ea dă ființă unor copii viabili, dar cari sunt infectați de boala (sifilis ereditar) și sunt de ordină, degenerați, — adică idiopi sau imbecili.

Prin urmare. — ca și nenorocitii, otrăviți de Jidani prin Alcool, — cei ce capătă asemnea boli nu mai pot să procreze și familia lor sfărșește cu dânsit.

„E cert că femeile — care au avut relații sexuale cu Jidani, — sufer de boale ginecologice și devin sterile.

Rasa jidanească e împrișteatoarea principală a boalelor vene, — ceea ce se explică prin abuzurile sensuale.

Intrădevăr, nici atunci când Jidanol e atins de o boală infecțioasă, el nu pune stăvile voluptăței sale. Ba chiar se cunosc

afirmările unor tineri jidani cari — deși conștienți asupra stării lor bolnave, — simțau o bucurie diavolească infectând și seeducând fete nevinovate.

În 1904, înaintea Curței cu Juți din Münich, s'a desbătut procesul comerciantului căsătorit, Iulius Klipstein, conducătorul secției plășilor, al firmei Jacob Weg...

Instrucția, în contra lui Klipstein, a dovedit că în prăvălia acestuia erau, la ordinea zilei, ofertele desfrâname făcute personalului casei și clientelei femeiesti.

Procurorul a găsit 35 femei și fete de muncitori și de mici funcționari, care au căzut victimile acestui Jidan. Ele au apărut toate înaintea judecăței. Expunerile lor au provocat groază, căci ele au fost seduse prin violență, — iar față de unele, Iuda a comis perverzități sexuale...

Dar, un fapt mai grav era că Klipstein suferă de o boală scâr-

Din săptămână în săptămână.

Doina de pe urmă.

Venise apele mari, ducând cu sine, tot ce găseau în cale, rupând din rădăcini copaci, făcând una cu pământul satele, căt ținea albia râului. Se părea că mânia lui Dumnezeu coborâse pe pământ, ca să mai dea de gândit oamenilor, ce se înfrâțise cu fărădelegile.

Pluteau pe apă butuci întregi, porcoaie de fân, căte o frână tură de șopron și din furia valurilor se opreau în gholuri liniștite, acoperișuri de case. Dar mai mare durere își era, când vedea vite, luptându-se cu valuri, în neputință de-a le da vr'un ajutor. Bîtelele animale se căsneau să iasă din valuri, până ce lovite de butuci, amețite de valuri, se scufundau biruite.

Apa împrejmuse o stând. Oile se strânse roata în jurul copacului, din mijlocul fârcului. Valurile se ridicau în sus, o luau în goană prin fârc și se încurcau în lâna oilor, gata să le ducă. Se ridicau din apă mânăi diavolești și se îngăduiau în lâna oilor, cu gândul morței. Speriate oile, proptise capul în pământ, îngămadindu-se una în alta. Ciobănașul aștepta un ajutor venit de undeva, o minune din însăși valurile furioase.

Vâjâia vântul deasupra apei și în gemete surde, ridică din întunericul ei, chipul morței, prefăcut în val. Se ridică în sus, drept ca o stâncă ascuțită și la un semn, năvăleau puhoi în stând.

Se vedea în valuri, cadavre. Le suceau, le amenința, le scăldă în apă și lumină, până ce ghioful apel, deschidea gura, trimîndu-le undeva în pântecele lui...

O oale fu răsturnată și luată de val cu iușea fulgerului. Ciobănașul ridică ciomagul să loveste, dar nu putu; ochii lui văzură un punct și apoi nimic. Și cu fiecare val, dădea o lacrimă și o oale.

De pe mal, sătenii îl faceau semn să lase oile și să-și scape viața. Nici gând. Tacea, înfuriat pe valuri, și de nu și-ar simți slăbiciunea omenească, ar lupta sau le-ar potoli dintr-un cuvânt.

Valurile se repeziră mai furi-

oase. În jurul său, se ridicase ascuțimea lor, căutându-l și geomand batjocoritor. Nebun de datorie, nu se lăsa bătut. Luă fluerășul dela brâu și începu să cânte doina, doina de pe urmă.

Și când valul, duse cea de pe urmă oale, ciobănașul se lăudă după dansa, doinind din fluer, fără su mai aștepe puterea lui. Rămase în urmă apă furioasă și-o clipă, ascuțimea unui val, moartea.

GH. ATANASIU

Film.

Din ale lui Don José.

Treburile mergeau bine, el întinerea și ea se îngrășa.

Totuși, o nemulțumire adâncă se lăsa uneori peste capetele lor.

— Ce folos, dacă n'avem și noi un copil suspins Reghina.

— At dreptate, ofta Segălică. De jeaba ne trudim.

— N'avem cu cine să schimbăm o vorbă!

Si cădeau în melancolie.

Odată el propuse:

— Stă ce? Am o idee. Să luăm un gramofon cu discursuri pe plăci. Cel puțin o să avem impresia că bălatul nostru e deputat și vorbește la bujet.

— Gramofonul e lucru de mustărie. Unde ai văzut așa ceva la case nobile?

Altădată, după ce-și puse mintea la teasc, el veni cu altă propunere:

— Să luăm un papagal care vorbește.

— Astă dat Este ceva viu. Face plăcere. Segălică, ești mare mahăr!

Il îmbrățișă încântată, și când scăpă din brațele ei, el plecă pușcă după papagal.

Negustorul îl alese unul frumos și mandru.

— Vorbește, domnule?

— Lucru mare... Trebuie să-l rogi, ca să tacă

— Văd c'acuma nu zice nimic!

— Când primește vizite, totdeauna e timid. După ce se deprinde cu omul, e „pertu“.

— Spune ceva interesant?

— Absolut. A fost numai în case mari.

Segălică plăti și-să facă vesel întrarea acasă.

Reghina luă papagalul, il boteză Segălică și începu să-l giuglulească.

După ce li dete de mâncare, se rugă de el:

— Ia zi tu ceva, Segălică... Spune ceva la papă și la mamă...

Papagalul se uită la ei, sări pe băt și începe să strige:

— Jos ovreii.. Jos ovreii...

Segălică s'a pomenit într'un colț al odăii și Reghina în altul.

— Ce-ai făcut... se răsti ea... Ai cumpărat un papagal antisemit!

— De unde să știu eul se scuză el rupăudu-și mâinile... Eu l-am văzut cu nasul încoviat și am crezut că e d'al noștril...

le recrutează, — Jidanol răspândea, în tinerime, germanii aceștor boli nimicitoare, ce sunt în stare să pusă ascuțirea întregului pământ.

El profită de naivitatea unor vlăstare fragede, — care de multe ori nici n'au esit din faza de preparare al marelui act al generației, — pentru ca să le inoculeze virusul ucigaș.

El pândește pe acești adolescenți, când vin dela Școală, ori de la Universitate, — ori ceva mai târziu, când ies din Cazarmă, unde își îndeplinește serviciul militar, — și, momindu-i cu plăcerea precoce a voluptăței, îi împinge în prăpastia fără fund a suferinței.

Or, tinerimea e viitorul și speranța unei Nați.

Iar atunci, când tinerii sunt infectați de boale, — ce li împiedică să se mai reproducă,

— Nația tânjește și sfărșește prin a se stinge, atât în Orașe cât și, mai cu seamă, în Sate.

Antisemitismul lui Dostoevski.

— O profetie împlinită. —

Marele scriitor rus Dostoevski unul dintre cei mai profunzi cunoștori ai sufletului omenesc, a fost un antisemita convins. Pătruns de credință, că toată omenirea trebuie să se înfrâtească pe baza învățăturilor lui Hristos, consideră pe jidani ca o piedecă în realizarea acestei înfrântări umane generale și ca adevărăți slujitorii a lui Anticrist.

Dostoevski, dându-și perfect seama de rolul distructiv al jidănimiei într-un stat național, scria pe la 1880 în lucrarea sa „Journalul unui scriitor” următoarele: „Imi vine căte odată în cap un gând: ce s-ar petrece în Rusia dacă în loc de 3 milioane Jidani cari se găsesc la noi, ar fi 3 milioane de ruși și 80 milioane de jidani? Ce ar fi devenit la ei acești ruși și cum i-ar fi tratat jidanii? Iar fi pus pe acelaș picior cu ei? Le-ar fi permis să se roage liberi? N-ar fi făcut din ei pur și simplu niște sclavi sau ceva și mai rău? nu le-ar fi jupuit complect pielea? Nu i-ar fi masacrat până la nimicire totală, cum ei au făcut aceasta cu alte popoare ale antichității în timpul istoriei lor vechi?...”

Marele romancier rus a prevăzut și adevărul rost al „umanitarismului” și al „socialismului” care nu sunt decât niște firme sub care puterea occultă a jidovimiei caută să distrugă religia creștină și să pună stăpânire pe toată lumea.

„Se apropie Impărația jidaniilor, — scria Dostoevski, — Impărația lor completă. Vine triumful ideilor în fața căror nu suflă nici un cuvânt sentimentele de umanitate, sentimentele creștine naționale și chiar sentimentele de mandrie națională a popoarelor Europei. Ceea ce vine, din contră, e materialismul, e setea oarbă și rapace de a avea o bună stare materială personală, setea de a acumula bani prin toate mijloacele, — îată ce e considerat ca un scop superior, ca o rațiune și libertate, prin singurul mijloc al celei mai strînute uniri morale și frătești între oameni. Veți răde de ceeace spun și veți zice că aceasta nu provine din pricina jidanilor. Oare decedatul James Rotschild, din Paris, era un om rău? Noi vorbim însă de toți, de ideia poporului jidovesc, noi, vorbim de iudaism și de ideia iudaică care a acaparat întreaga lume în locul creștinismului „care n'a prins”. Lumea nu va fi măntuită decât după venirea spiritului rău, ori spiritul rău e aproape și poate copiii noștri îl vor vedea.

„E posibil într-adevăr să-mi arătați aceea mulțime de jidani și jidănași, cari s'au năpustit asupra Rusiei acești jidani sunt victorioși și entuziaști, fiindcă ei au triumfat prin religia lor asupra religiei ortodoxe.

„Stăpânul Europei e jidanul și banca lui. Vom vedea ziua când ei își va pronunța veto al său și Bismarck va fi într-o clipă măturat ca un fir de paliu. Iudaismul și băncile domnesc acum peste tot, atât peste Europa cât și peste învățământul ei peste toată ci-

vilizația și peste socialism, mai ales peste socialism, fiindcă cu ajutorul lui, iudaismul va smulge din rădăcini creștinismul și va distruge cultura creștină. Si dacă din toate astea nu va ieși nimic, afără de anarhie și atunci în fruntea anarhiei se va găsi jidanul. Căci, deși predica socialismul, jidanul va rămâne totuși cu calitatea sa de jidan, cu frații săi de rasă, în afără de socialism. Si când toată avereua Europei va fi jefuită, numai banca jidovească va subsista. Jidani vor duce Rusia la pierzanie”...

Acesta le-a prezis Dostoevski în 1880 și profetia lui s'a împlinit în tocmai.

Azi Rusia e stăpânită de jidani. Din biserici s'au făcut grajduri și cinematografe iar preoții au fost uciși. Tot azi ca o isbândă a iudaismului asupra creștinismului, stă ridicată la Moscova statua lui Iuda, care cu mâinile rupe crucea iar cu piciorul calcă Evanghelia.

Oare fețele bisericesti când vor înțelege, că ei sunt în primul rând chemați să pornească lupta în contra jidovimiei, ca să apere legea lui Cristos?

Tiberiu Lupu.

Rugăm pe toți onorați noștri abonați să-și achite de urgență abonamentul.

Copiii nimănui.

Niște blete flințe aruncate pe drumuri, după ce școala le amețise cu toate fericiile de pe această lume și ceeaலă. „Menirea lor e mare! Viitorul omoișor va depinde de el! Dacă vor vrea, universul îl vor transforma!” Apostoli se numesc în toată regula, luminători ai satelor. Cred că ați pricoput cine sunt, poartă numele de „Învățători”. Sunt mulți de tot, căci școalele Normale au fabricat mereu la ei fiindcă menirea lor e sfântă și leafa e mică, de abia 2800 lunar. „Pுțin de la stat, mult dela Dumnezeu.” Dar ce te faci domnule guvern, căci nici pe acestia nu-i primim de luni de zile? Noi cu ce să trăim? Cred că-i de ajuns aerul, nu-i aşa?

Ori, Ce-i pasă codrului de o rămură?

„Ce-i pasă lumii întregi de moartea mea.”

Până când va dura această măsură, de a nu ne primi dreptul nostru Mi-aduc aminte cu cătă bucurie cîteam în gazeta guvernamentală „Cuvântul” scris cu litere mari „Reforme pentru Învățători” un fel de comunicat al „Asociației Învățătorilor”, în care spunea că învățătorii parlamentari au lăsat contact cu Dr. ministru Costăchescu, care ar fi declarat că prima măsură, ce va lăsa și mărirea salarizării învățătorilor începători, dar văd că măsura să se schimbe pe dos: „suprimarea salarizării de tot”. Ce să fie aceasta oare? Pe cine să mai crezi, căci toți declară și nu fac nimic. Pe minoritari se dau sute de milioane, aşa numai de dragul lor și alti mulți demnitari ai statului încasează sume fabuloase, cumări că stau tolărîni în fotoliu, fumând din clubuc, iar pentru noi, „copiii ai nimănul” nu se găsesc bani mai mulți și nici putințul nostru de atâtă vreme nu se achită la timp. Ah! căt n'ăș da, să schimb cu un ministru locul numai pentru o zi, să vină la mine în drăguțul meu de sat, să facă pe dascălu la școală, să se pedepsească cu lipsa celui mai umil scaun, să-i dărădale dinții în gură de frig, căci nici sobă nu există, fiindcă deși a comandat-o comitetul școlar nu mai vine, și atunci să vadă că de rău este când n'ai parale ca să-ți îți amărătele de zile, căte mai sunt.

Nicolae Marciu
Inv.

Organizația L. A. N. C.

Din toate părțile primim vesti bune, vesti îmbucurătoare despre mișcările Ligii Apărării Naționale Creștine. Adevărății români și creștinii, cetățenii loiali ai scumpelui noastră țară s'au săturat de partidele politice, încep să se înscrie în organizația L. A. N. C. fiindcă s'au convins că binele și fericirea comună nu poate veni dela partide, dela oameni, cari au în vedere numai interesele partidului sau nici chiar pe acele-ci numai pe ale lor proprii, buzunarele lor, și cari pentru câteva voturi promit și dau drepturi și ajutoare și tot felul de favoruri, celor ce nu le merită și străinilor, în paguba neamului românesc.

S'au convins că datorința fiecărui bun român este să între în rândurile luptătorilor adevărății pentru prosperarea, înaintarea și bunăstarea elementului românesc și nu a „topoarelor”, care dacă ar putea ne-ar sorbi într'o lingură de apă.

Numai L. A. N. C., care are înscris pe drapelul ei deviza: Hristos Regele Națiunea va putea măntui neamul și țara noastră din criza financiară, națională și morală în care a ajuns pe urma conducerii partidelor politice. Aceasta este adevărul, și de acest adevăr trebuie să fie păstruți toți cei buni și toți cei cinstiți.

In vederea celor de mai sus comitetele comunale din mai multe comune se reîmprospătează cu puteri noui de muncă, numărul membrilor crește, se înmulțește cu acelor curați cu inima și sufletul, curați cu mâna și conștiința cari s'au scărbit de promisiunile sterpe, de minciunile și de și-retlicurile politicianilor din partidele politice.

Fie care român creștin vede doar că trebile țării merg tot mai rău, pe zi ce trece suntem tot mai săraci și nu ne licărește de nicăieri nici o speranță de îndreptare, de ușurare. Liga este ultima nădejde a tuturor și a celor mari și a celor mici.

Inscrieți-vă deci toți cei ce doriti bunăstarea și fericirea voastră și a copiilor vostră și un viitor frumos Țării Românești, zic toți aceia inscrieți-vă în L. A. N. C.

Prima reorganizare a „Ligii” să intâmpălat în comuna Seleuș, cînd din 3 Noembrie, după trei ani de zile dându-și vechiul comitet demisie s'a ales un nou comitet, care de sigur va conduce organizația din Seleuș cu aceeași cinstire și demnitate ca și vechiul comitet.

Îată noul comitet:
Președinte: Teodor Moțocan
V. : Gh. Horga și Dimitrie Munteanu

Secretar: Ioan Deliman
Casier: Stan Gheoghe
Membru: Petru Petcuț, Teodor Petcuț, Pavel Gornic și Gheorghe Faur.

Trăiască L. A. N. C. și toți aderenții ei!!

Trăiască prietenii din Seleuș!!

Toți abonați, cari nu-și achită abonamentele, vor fi împresuiați!

Scrisoare către

— necunoscuți. —

Necunoscuților ce-mi veți ceta slova; necunoscuților ce mă veți cunoaște dacă mă veți înțelege, ascultați-mă. Scrisul meu, nu va fi și al sufletelor voastre, dacă sufletele voastre nu se vor fi pătruns de adevărul și realitatea vieții voastre.

Și dacă vreți ca slova mea să fie și pentru sufletele voastre măngâiere, atunci necunoscuților, fiți ca pamântul roditor, pe care a căzut sămânța evanghelică a parbolei Domnului Iisus, și dați rodii însușit. Nu înnechați în sufletele voastre, cuvântul sufletului meu.

Necunoscuților; în jurul vostru este oare la fel ca în jurul meu? În lumea voastră ca și în lumea mea? Val, în jurul meu e atât de trist, atât de amar, atât de rău! În jurul meu, oamenii sunt orbi, sunt surzi. Nu văd nimic din răutățile lor, n'aud nici o soaptă a nenorocișilor ce se zbat sub picioarele lor.

Mănați de valurile căderii și degenerării lor, se bălăcesc în mocira păcatelor și-a crimelor și nici gând de îndreptare n'au. Iar sub călcăile lor grele și nemiloase, gême atâtă lume slabă, nevinovată și cinstită. Dar, Necunoscutele, ce poate mă vel înțelege, să vorbesc mai lămurit.

Lumea din jurul meu, și din jurul tău și din jurul nostru și-al vostru, e despărțită în două tabere. Cel mari și cel mici; cel puternici și cel slab. Ce-i mici sunt slabii, cel mari sunt puternici. Cel mari și puternici stau cocoțați în spatele celor mici și slabii. Cei mari căntă, cei mici plâng, cei mari saltă și se veselesc în spatele gărvovite a celor mici; cei mari fac, cei mici trag; cei mari mănușă și se ngrașă, cei mici duc din ce în ce mai greu hoiturile celor mari; și când cel mici, obosiți și slabii, se supără; cei mari strâng frânele și apasă pînă în peste coastele lor, iar ei se lănușesc.

Așa-l în jurul meu. Domnește libertatea; o libertate a fraudelor și potiogărilor.

Se fură, se ia, se capătă și se pedepsesc.

Dar se pedepsesc numai cel mici.

Pe la voi e la fel, iubiți necunoscuții? Dar nu-i numai atât. În lumea mea's atâtea răutăți, atâta depravare. Tinerii și tinerele, copii și bătrâni, părinți și feciori din jurul meu, sunt atât de răi, atât de stricăți, atât de fără de milă față de trupul lor și față de sufletul lor.

O, el nu mai au suflete, iar trupurile lor sunt putrede, sunt scoroișe.

Trăesc într-o lume de putregaiuri de infecție, de cădere de desfrâu.

Sunt Spectatorul victimă a acestelui lumi nebune pe care-o port și eu în spate, pe care-o simt și eu în suflet.

Necunoscutele, te uită-n jurul tău și de vel vedea și tu ca mine mocira în care se bălăceaște lumea, atunci să știi că suntem frați și că sufletele noastre se vor întâlni cândva, iar noi ne cunoaștem de mult; iar de nu, atunci sărman de tine, eu te compătimesc, iar tu mă vel desfide și mă vel nega, mă vel dezice și-ți vel bate joc de sufletul meu. Dar eu te voi ierta, căci val de tine, ești și tu un bolt din cel mari ce vegetezi pe spiniile noastre celor mici. Ne vom mai întâlni.

Mihail Gr. Constantinescu
Mihăileni

Max Moritz.

Fraților să ne trezim!

Există în fruntașa comună Răul-alb din jud. Hunedoara o bestie umană, căci nu putem numi altfel, o vîlătate pe care căldura și lumină cerescului soare o găsește în România, printre poporul român, unde înțelege să-și ducă viața prin mijloace abjecte, spre cizelarea forțelor noastre naționale.

Jidau care răspunde la numele de Max Moritz e un puchinos și canalic, cum de obicei le e neamul.

Un rând nesfărșit de fapte ticăloase se leagă strâns de acest trist personaj, spre rușinea celor ce îl părtinesc la invocarea lui, poate nu cu mâna goală, prefațându-se că nici nu văd, nici nu aud, lăsând impostorul în pace, dar al căror nume promitem și vom avea curajul, suntem la noi în țară — că le vom da la iudeală, dacă resepectivii nu-și vor schimba conduită într-o românească și demnă.

Crede acest îngânat și nerușinat jidau că e în Cehoslovacia de unde ițigui-tată a trecut în mod clandestin, și aciuându-se printre Români oștialieri din Răul-alb l-a fătat pe el — nu l-ar mai fi născut — spre necazul și săracia poporenilor, cărora ajungându-le cuțitul la os și văzând cu ochi mari adevărata hibătoate infamiile jidauului, invocă ajutorul conducătorilor lor firești.

Rând pe rând, așa cum spațiul ne permite, vom publica toate câte sunt în legătură cu acest nedemn cetățean al României noastre scumpe, pe care el o sfidează și vom urzi prin coloanele acestei gazete fără nici-o patină, întemeiați numai pe adevăr, tot firul vieții acestei bestii dela început și până în prezent, lăsând apoi să judece opinia publică, dacă noi încă trebuia, să tacem cum tac alții...

Să incepem dar. Tatăl lui Moritz a venit în Răul-alb sărac luciu, cu o căruță și o mărțoagă de cal alb. Într-o săracăcioasă casă la o răscrucă de drum și-a deschis crășmă și boltă. Se exploatau pe atunci niște păduri din imprejurimi. Plata se făcea la Răul-alb în fiecare Sâmbătă. Lucrătorii dela plată mergau la crășma lui ițig, unde specula, evident, era mare. Peste cățiva ani „evreul” și-a cumpărat un mare loc de gospodărie pe care și-a clădit niște case impunătoare. Aproape jumătate din locuitorii comunelor Coroiești și Vaidei de Munte li erau datori cu sume atât de mari încât de năr fi fost războiul li scotea pe toți din averi prin licitație. Murind tatăl a luat conducerea moștenirei purățul Moritz. Aceasta ajutat de socrusău Schwartz a continuat și mai și munca neconstituită, fiindcă un om prin munca constăță, în situația lui Moritz, nu putea să aibă, celace are el astăzi.

In No. viitor vom insera toată averea mobilă și imobilă a lui Max Moritz, pentru că mai pe urmă să trecem la mijloacele, prin care a făcut-o, relevând pe acelea despre care avem dovezi scrise, spre a închela c'un:

iată jidau! G. C. P.

Se zice:

Că locuitorii comunei Minead sunt revoltăți din cauză că încă în luna lui Iulie au cerut o anchetă contra d-lui ițig. Bădescu Ioan, pentru folosirea pe nedrept a lor 42 jugăre de pământ și nici până azi nu s'a ajuns la nici un rezultat, deși în cererea lor au arătat toate motivele nemulțumirilor lor. Poate are cunoștință și Veneratul Consistor despre grănarul dela școală confesională din Susani înstrăinat de dl inv.-preot Bădescu și ar fi bine să încredeze pe cineva cu o cercetare serioasă, căci s'ar da de urma multor ilegalități săvârșite de dl preot.

Că dl primar Stoinescu din Măndruloc este un primar de model își poate chiar prea mult capul sticacul cu trebile comunei și-i zace „tare” la înțelesele el. Sigur conodus de „principiile sănătoase” își permite luxul să transmită pe polițist după cutare și cutare țără sau meseriaș, să vio să ia parte la ședința consiliului, să asculte și să se minroveze ce se discută în ședința prezidată de mărirea sa, dl primar.

Așa-i bine și-i și tare frumos d-le primar, și pentru o faptă de această te și gratulăm, dar pentru altădată „avem onoare a te rugă” să nu chemi la Primărie, la ședință pe ori cine își pică în minte, nainte de a face întrebare că este curios să știe și are vreme de pierdut asistând la cele ce se discută în ședință căci altfel lumea crede că-ți bați joc de ea și se poate întâmpla să te trimiți „unde să a dus mutu lapa...” cum a făcut dl meseriaș, chemat la ședință din 28 Octombrie.

Că un politician „îmbătrânit în merită” și „cu zile” adeca ramolit cum s'ar mai zice tot în limba politicianilor, — s'a supărat foc că n'a fost ales domn mai mare și l-a apucat „dâca”...

No nu-i bal, lasă că ajungem noi la pucere și atunci te asigur prin strofele nemuritorului Gr. Alexandrescu: A! Dacă vom ajunge la jânta mult visată, De voi trăi atuncea (și-mi place să o crez), Tu vei avea, fiu sigur, o statuă bogată. Ai cărei bust cu lanțuri eu am să-l decorez. In jocul lor copiii te vor scopia în față; Si când vre-unui găde vom da numele tău, Acel om se va crede nevrednic de viață, Pierdut din omenire, bătut de Dumnezeu.

Că făcându-se bilanțul unui an de guvernare a partidului naț.-țărănist s'a constatat că „sarcina marelui regim era grea deoarece a moștenit o situație că se poate de anevoieasă. Tara săracită, buget cu deficit, industrii și comerțul paralizate, istoroare de producție secate etc. etc.” așa spun prietenii(?); s'a mai constatat apoi că nimenea nu-i mai mulțumit azi decât eri, sau acum un an, că fiecare plătește azi mai multă dare, că toți au săracit, că industria este și mai paralizată decât cum era, că grăul este mai estin și păinea mai scumpă, că funcționarii statului nici când n'au fost mai necăjiți decât azi, că străinii își fac din ce în ce mai mult de cap etc. etc. așa spun dușmanii(?).

Acum, onorați cititori să judece cine are dreptate și să strige trălașă d-l A. C. Cuza!

Că în ziua de 7 Noembrie când în Capitală, ofițerii și soldații însărcinați cu menținerea ordinii au fost insultați și huiduiți de haimanale comuniști s'au operat 36 de arrestări, și s'a constatat că dintre cei 36 arrestați numai 6 au domiciliul în București iar celalăți 30 sunt jidau fără domiciliu, veniti de curând din Rusia sovietică în Basarabia.

Adeca cum jupâni sloimi veniți să faceti bolșevism la noi dija?

Dar cum stăm cu paza Nistrului și unde ne sunt autoritățile, care își fac datorință cu cinste și patriotism și cări nu pot fi înțelese?

E greu azi, să fiu om de treabă

De ești avocat, cu gura de aur,
Sau să fiu dotat cu un alt tezaur,
Să amâni procese, ori să câștigi în grabă,
„E greu azi, să fiu om de treabă”!...

Medic bun să fiu, meșter la cuțit,
La diagoză, injezioni, dibaci îscusit,
De-ai putea fetiță, să faci din orice babă,
„E greu azi, să fiu om de treabă”!...

Slujbă de ești, chilbișar sau profan,
Să te îmbraci cu frac sau cu suman
Să ai leafă căt de grasa, ori slabă,
„E greu azi, să fiu om de treabă”!...

Negustor mic, sau angrosist mare,
Chiar ambulant pribag, cu tolba'n spinare,
Atât că ești aşezat lângă tarabă,
„E greu azi, să fiu om de treabă”!...

Meseriaș mare, ori o califică mică,
Meșter bun, sau un meșter-strică,
Bogat putred, ori săpingi la roabă,
„E greu azi, să fiu om de treabă”!...

Să fiu azi, om de treabă e greu, e greu,
Dar unde o să ajungem, mergând așa mereu?!

Gh. I. Gologan.

— O —

Cântec hăiducesc.

Pe cărarea părăsită,
Cade frunza'ngăbenită,
Și pădurea se răreste,
Codrul se schimbosește.
Păsări nu mai cîrpesc,
Florile se vesujește.
Vântul rece căt ce poate,
Bate, dela milăză-noapte.
Doamne fă o primăvară,
Să-mă sul la munte lard,
Și să il țic codrului,
Codrul drdgățului:
Codrule iubitule,
Codrule 'nfloritule.
Lasă-mă la umbra ta,
Să-mă mai mănuiesc arma.
Să mă sul pe murg călare,
Și să stau la drumul mare,
Să despol pe bogătol
Săjut pe cei cu nevol.
Să-mă căștigă măcar un nume
Dacă am trăit în lume,
Să vadă și Dumnezeu,
Că ce băiat bun sunt eu.

N. Vlaicu Lenopollanu.

— O —

Părinților mei.

Muncita-ți ca albina, din zori și până în /seară,
De o cruce vă rămase din truda voastră /strămară,
O cruce și mormântul, vi-e toată amintirea /firera,
Neștearsă pe vecie, vă fie pomenirea.
N. Vlaicu Lenopollanu.

— O —

Cronica rimată.

Prună verde lemn domnesc
Gurile rele șoptesc,
Dă d. Cicero-i supărat,
Fi'n'că'n teatrul la Arad
Liberali-ai adunat
Multă lume dela sat.
— Cum adeca, — zice dânsul, —
Vol, țărani, ce acum e anul,
Strigați: jos cu V. Brătianu,
Strigați acum, — mă rog frumos, —
Și Maniu să cadă jos?
Asta zău nu-i omenie
Și nu-mi face bucurie.
Fraților, faceți greșală
Când vă luați după ei!
Libărușii cel mișet,
Băgați seama, că vă 'nșeala.
Credetă-mă, sunt ulmit,
Cum de n'aveți tu vedere
Căt bine am săvârșit,
De cănd suntem la putere...
„Zău, nu văntăge nime”
De ce nu vă merge bine
Acum, când Maniu stăpânește
Și roata se învârtește...
Vasile Ciocârlie.

— O —

Tiparul Tipografiei

Arad.

Informații.

Toți, d-nii abonați sunt respectuos rugați să binevoiască a-și achita costul abonamentelor, trimițându-ne paralele chiar cu reîntoarcerea poștelor prin mandatul poștal alăturat în No.-rul 43.

Administrația ziarului:

Anunțăm cu multă plăcere logodna D-lui Sabin Butea notar în Covâsint cu Dșoara Minerva Popa învățătoare în Covâsint.

Să fie într-un ceas bun!

Să desminește svonul că la manifestația de Duminecă din București ar fi luat parte și vreun cal de al armatei care ar fi defilat ori sănătă un căt de mic discurs.

Jidau au decis ca urmând exemplul celor din Polonia și Cehoslovacia să înființeze și la noi un partid național al lor.

Masele populare sunt alături de noi pentru că există comunitatea de interese (dar nu și de avere(?)). Trebuie să ducem lupta mai departe, căcă aceasta este calea noastră spre izbândă — așa cuvântul sefărinșorilor lor la adunarea din București.

No partide politice acum ce vă veți face fără jidau?! Poate vă veți inscrie voi la ei căci unii fără alții nu cred să puteți trăi!

La întrecerea internațională de automobile din San-Remo, premiul întâi și cupa de onoare au fost căștigate — spre mândria noastră — de d. maior E. Urdăreanu din reg. de excortă-regală cu un automobil marca Fiat 521.

Governu este hotărât să concedieze din 450 000 funcționari de stat o treime-adecă 150 000. Ce se va alege de bieții oameni!

Partidul național-țărănist afară de mare manifestație din București a jiduit în 10 a. l. c. întruniri mai mari sau mai mici în toate centrele țării, făcând o dare de seamă despre rezultatele obținute în decursul guvernării de un an. Bine a făcut!

La adunarea partidului național-liberal din 8 a. l. c. din Arad au luat parte delegații de la centră, intelectuali din Arad și jur și o mulțime de țărani bine disciplinați.

In Timișoara s'a deschis un cămin pentru 40 de ucenice, mulțumită osănele doamnei Sofia Faur, membră în consiliul comunal și președinta societății văduvelor vom scrie de războli.

In 15 a. l. c. s'a deschis parlamentul. Despre rostul lui și remanierea guvernului de altă dată.

CINEMA „CENTRAL”

Str. Rusu Sirianu.

Duminecă 17 Noembrie și zilele următoare.

Două roze, un sărut

In rolurile principale:

Liane Haid și Harry Helm

CINEMA „ELITE”

Pădurăta Orașului.

Duminecă 17 Noembrie și zilele următoare.

Fecioara dela Follies Bergeres.

In rolurile principale:

Billie Dove